

Konspekt číslo 3

Sylabus erarorum

Tento dokument je součástí encykliky Quanta cura, kterou vydal papež Pius IX., v roce 1864, někdy se nazývá Sylabus osmdesáti chyb. Jde o poslední snahu udržet katolické křesťanství na prvním místě, jako jediné a pravé náboženství. Dle mého názoru, můžeme říci, že tento dokument se staví proti přirozenému vývoji a pokroku, ať už filosofie, či chápání jednotlivých náboženství. Křesťanství se obává ztráty svého monopolu a proto vzniká na záchranu tento dokument, který ale sám ukazuje, jak je toto snažení „proti času“ marné.

Pius IX. se stal papežem v roce 1846. V začátcích jeho pontifikátu ho lze chápat jako liberála - vyhlásil amnestii pro politické vězně, zrušil cenzuru. Později se nepřipojil k italské armádě a jeho liberální postoj se zcela obrátil. Přesto dokázal založit mnoho nových diecézí a apoštolských vikariátů. Jeho změněný postoj je vidět právě v Sylabu omylů, kde se staví proti modernismu a liberalismu.

Obsahem je podrobný seznam bludů. Text začíná odsouzením panteismu, naturalismu a racionalismu. Jde dokonce tak daleko, že se snaží vyzdvihovat teologii nad filosofii. Bůh je chápán jako nejvyšší bytost. Zavrhuje možnost řízení se lidským rozumem. Prohlašuje za blud chápání prorocství a zázraků jako smyšlených jevů. Schvaluje stíhání filosofů církví.

V další části zakazuje svobodnou volbu náboženství pro každého člověka. Člověk může dojít spásy jen v katolickém křesťanství. Je to jediné správné náboženství. V textu nalezneme i odsouzení protestantismu, nepovažuje ho za rozdílnou část pravého náboženství.

Následující pasáž zavrhuje, že by světská moc měla stát nad církevní. Církev by si sama měla stanovovat svoje práva a meze. Světská vláda by ani neměla žádným způsobem zasahovat do duchovních záležitostí. Církev smí k víře přinucovat mocí - přímou i nepřímou. Neměl by být zrušen církevní soud. Za rozdělení církve na západní a východní nemohou papeži.

Stát by neměl mít neomezené právo. Světská moc by neměla zasahovat ani do řízení veřejných škol. Světská moc nesmí navrhnout biskupy. I králové a knížata spadají pod církevní moc. Stát od církve nemá být odtržen.

Tvrdí, že mravní zákony potřebují vždy potvrzení od Boha. Filosofie a mravouka má být ve shodě s církevní autoritou.

Také rozebírá problematiku křesťanského manželství. Manželství je chápáno jako svátost. Manželský svazek je nerozlučitelný. Manželské záležitosti nemá řešit světský soud.

Postava římského papeže je zde zobrazena jako osoba s absolutní mocí. Což souvisí s dogmatem papežské neomylnosti. Sám papež Pius IX. vyhlásil roku 1854 dogma O neposkvrněném početí Panny Marie. Tím se velmi zvýšil důraz na mariánskou zbožnost.

Poslední část hovoří o bludech vztahujících se k liberalismu. Zde se snaží dokázat, že katolické náboženství má být chápáno jako jediné. I přistěhovalci by se měli stát katolíky. Římský papež se nemá s tímto liberalismem a pokrokem smířit.

klíčová slova: liberalismus, modernismus, katolictví, světská a církevní moc, dogma papežské neomylnosti